

Svētais Gars un atklāsme

Elders Džejs E. Džensens
no Septiņdesmito prezidija

Svētais Gars ir trešais Dievības loceklis un, līdz ar Tēvu un Dēlu, Viņš zina visu.

Būdams jauns elders, es biju kalpojis misijā aptuveni gadu un, lasot Rakstus un pēdējo dienu apustuļu vārdus par atklāsmi un Svēto Garu, es apdullinošā kārtā atskārtu — man nebija savas liecības, īpaši par Tēvu un Dēlu. Es biju devies savā misijā, paļaujoties uz manu brīnišķīgo vecāku liecībām. Nekad nešauboties par viņu teikto, man nebija ienācis prātā meklēt savu garīgo liecību. Kādā februāra vakarā Sanantonio, Teksasā, 1962. gadā es sapratu, ka man pašam ir jāuzzina. Mūsu nelielajā dzīvoklī es atradu vietu, kur es varēju klusi balsī lūgt Dievu, jautājot: „Debesu Tēvs, vai Tu esi? Man tas pašam ir jāzina!”

Pēc kāda brīža tajā vakarā es pats zināju pirmo reizi savā dzīvē, ka Dievs un Jēzus patiesi ir. Es nedzirdēju sadzirdamu balsi, ne arī redzēju debesu būtni. Es uzzināju tādā pašā veidā, kā arī jūs varat uzzināt — „ar neizsakāmo Svētā Gara dāvanu” (M&D 121:26) un atklāsmes garu (skat. M&D 8:1–2), kas iedvesa mieru manā prātā (skat. M&D 6:23) un pārliecību manā sirdī (skat. Almas 58:11).

No šīs pieredzes es biju liecinieks, kādas sekas bija Almas padomam „[attapties un uzmodināt] savas spējas, lai pārbaudītu [viņa] vārdus” (Almas 32:27). Šie vārdi jeb sēklas bija izauguši par kokiem, patiesi milzīgiem liecības kokiem. Šis process turpinās arvien vairāk pārbaudot Vārdu, kas rada papildu liecības kokus, tagad īstu mežu, kas pamatojas uz Svētā Gara atklāsmi.

Svētais Gars ir kārota dāvana

Kad Glābējs apmeklēja Amerikas kontinentu, Viņš aicināja divpadsmit mācekļus. Viens no Viņa vēstījumiem viņiem un ļaudīm bija par Svēto Garu. Pēc viņu mācīšanas Glābējs devās prom un apsolīja atgriezties nākamajā dienā. Ļaudis pūlējās visu nakti, lai sapulcinātu pēc iespējas vairāk cilvēku, kas dzirdētu Viņu.

Mācekļi sapulcināja ļaudis 12 grupās, lai mācītu viņiem to, ko Glābējs bija viņiem mācījis. Galvenā no viņu mācībām bija par Svētā Gara nozīmību (skat. 3. Nefijs 11–18). Tad ļaudis nometās ceļos un lūdza Dievu. Viņu sirds vēlēšanās bija, lai viņiem taptu dots Svētais Gars (skat. 3. Nefijs 19:8–9).

Viņiem parādījās Glābējs un no jauna uzsvēra Svētā Gara nozīmību, lūdzot Tēvu:

„Tēvs, Es pateicos Tev, ka Tu esi devis Svēto Garu tiem, ko Es esmu izraudzījis; ...

Tēvs, Es lūdzu Tevi, lai Tu dotu Svēto Garu visiem tiem, kas ticēs viņu vārdiem” (3.

Nefijs 19:20–21).

Balstoties uz šo Mormona Grāmatas notikumu, es labāk saprotu, kāpēc prezidents Vilfords Vudrafs teica, ka „Svētā Gara dāvana ir lielākā dāvana, kas var tikt piešķirta cilvēkam. ...

[Tā] nav tikai vīriešiem, apustuļiem vai praviešiem, tā attiecas uz katru uzticīgu vīrieti un sievieti un katru bērnu, kurš ir pietiekami vecs, lai pieņemtu Kristus evaņģēliju” (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, (2004), 49. lpp.).

Atklāsme sniedz atbildes vajadzību brīžos

Svētais Gars ir trešais Dievības loceklis un, līdz ar Tēvu un Dēlu, Viņš zina visu (skat. M&D 35:19; 42:17). Viņam ir vairākas svarīgas lomas, no kurām galvenā ir mācīt un liecināt par Tēvu un Dēlu (skat. 3. Nefijs 28:11). Vēl Viņš atklāj patiesību par visu (skat. Moronija 10:5); un Viņš vada darīt labu (skat. M&D 11:12).

Prezidents Tomass S. Monsons ar savu piemēru ilustrē šo svarīgo lomu — būt vadītam, lai darītu labu. Viņš rīkojas pēc Glābēja parauga, kurš „gājis apkārt, labu darīdams” (Ap. d. 10:38). Viņš ir mācījis, cik svarīgi ir neignorēt Svētā Gara pamudinājumus apmeklēt kādu un kalpot cilvēkiem, un glābt kādu.

Taču reizēm nav neviena kā prezidenta Monsona, nav mājskolotāja vai apmeklējošo māsu, kas būtu pieejamas, lai kalpotu vajadzību brīdī. Šajās situācijās es esmu meklējis mierinājumu un vadību no Mierinātāja, kas ir vēl viena Svētā Gara loma (skat. M&D 36:2).

Mūsu mazdēls Kvinotns piedzima ar vairākiem dzemdību defektiem un nomira trīs nedēļas pirms gada sasniegšanas, kura laikā viņš tika atkārtoti vests uz slimnīcu. Mēs ar māsu Džensenu tajā laikā dzīvojām Argentīnā. Mēs tiešām vēlējāmies būt kopā ar saviem bērniem, lai mierinātu viņus un saņemtu mierinājumu no viņiem. Tas bija mūsu mazdēls, kuru mēs mīlējām un vēlējāmies būt viņam līdzās. Mēs varējām tikai lūgt Dievu, un to mēs dedzīgi darījām!

Māsa Džensena un es bijām misijas braucienā, kad mēs saņēmām ziņu, ka Kvintons ir miris. Mēs stāvējām sanāksmju nama priekšnamā un apskāvām, un mierinājām viens otru. Es liecinu jums, ka mums no Svētā Gara nāca paļāvība un miers, kas augstāks par visu saprašanu, un tas ir saglabājies līdz šodienai (skat. Filipiešiem 4:7). Mēs arī bijām liecinieki neizsakāmajai Svētā Gara dāvanai mūsu dēla un vedeklas, un viņu bērnu dzīvēs, kuri līdz šai dienai runā par to laiku ar lielu ticību, mieru un mierinājumu.

Atklāsme un Mormona Grāmata

Šī pati atklāsmes dāvana ir ietekmējusi manu liecību par Mormona Grāmatu. Es esmu to lasījis, studējis, pētījis un baudījis atkal un atkal. Svētais Gars ir man atklājis tās patiesību un dievišķumu.

Prezidents Gordons B. Hinklijs dēvēja Mormona Grāmatu par vienu no četriem svarīgākajiem Baznīcas stūrakmeņiem; pārējie ir Džozefa Smita Pirmā vīzija, priesterības

atjaunošana un, protams, mūsu liecība par Jēzu Kristu, kurš ir galvenais stūrakmens (skat. Efez. 2:19–21). „Šīs četras Dieva dotās dāvanas,” viņš paskaidroja, „ir nesatricināmi stūrakmeņi, kas noenkuro Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu, kā arī tās locekļu individuālās liecības un pārliecību” („Four Cornerstones of Faith,” *Liahona*, 2004. g. febr., 7. lpp.).

Šīs četras Dieva dotās dāvanas ir kļuvušas par manas ticības un liecības enkuru, par katru no tām es esmu saņēmis apstiprinājumu ar Svētā Gara atklāsmi. Tomēr dažas minūtes es vēlos koncentrēties uz divām no šo stūrakmeņu dāvanām — Pirmo vīziju un Mormona Grāmatu. Zīmīgi, ka katra no tām sākas ģimenē, kur bērni dzimuši no krietniem vecākiem, kuri labi mācījuši savus bērnus (skat. 1. Nefija 1:1). Notikumi Lehija un Džozefa Smita dzīvē ir savstarpēji salīdzināmi (skat. 1. Nefija 1 un DžS — V 1):

- Katram no viņiem ir noteiktas vajadzības. Lehimam ir jāglābj sevi un sava ģimene no Jeruzālemes nenovēršamās izpostīšanas un Džozefam Smitam ir jāuzzina, kura baznīca ir patiesa.

- Katrs lūdza Dievu.

- Katram bija vīzija par Tēvu un Dēlu.

- Katram tika dota grāmata.

- Abi sludināja.

- Katrs saņēma atklāsmi no Svētā Gara un arī ar vīzijām vai sapņiem.

- Visbeidzot, ļauni cilvēki draudēja viņiem. Lehijs un viņa ļaudis izbēga un izdzīvoja. Džozefs nomira mocekļa nāvē.

Vai tur kāds brīnums, ka misionāri aicina patiesības meklētājus sākt savas Mormona Grāmatas studijas ar 1. Nefija grāmatu? Šī grāmata ir *piesātināta* ar Tā Kunga Garu. Grāmatas pirmajās nodaļās ir skaidrs vēstījums, ka atklāsme un Svētais Gars tiek doti ne tikai praviešiem, bet arī tēviem, mātēm un bērniem.

Vēstījums par atklāsmi un Svēto Garu turpinās viscaur Mormona Grāmatā. Šīs patiesības apkopojis pravietis Džozefs Smits: „Paņemiet prom Mormona Grāmatu un atklāsme un — kur tad ir mūsu reliģija? Tādas nebūtu.” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 196. lpp.)

Kā Pēdējo dienu svētajiem mūsu liecības par Mormona Grāmatu, kas mums dotas ar atklāsmi, apliecina mums, ka šī reliģija un tās mācības ir patiesas (skat. Mormona Grāmatas ievadu).

Gara lietas ir svētas, un tās ir grūti izteikt. Mēs, līdzīgi Amonam, paziņojam: „Lūk, es saku jums, es nevaru izteikt pat mazāko daļiņu no tā, ko es jūtu” (Almas 26:16).

Tomēr es liecinu, ka Svētais Gars ir īsts un Viņš ir liecinātājs, atklājējs, mierinātājs, vadītājs un dievišķs skolotājs.

Es pazemīgi sniedzu liecību, ka šī ir patiesā un dzīvā Baznīca, šī reliģija balstās uz šiem četriem stūrakmeņiem. Es liecinu, ka Jēzus Kristus patiešām ir galvenais stūrakmens (skat. Efeziešiem 2:19–21). Prezidents Tomass S. Monsons ir Tā Kunga pravietis, un šie 15 vīri, kuri sēž aiz manis, ir pravieši, gaišreģi, apustuļi un atklājēji. Viņiem ir svētā priesterība un Valstības atslēgas. Es mīlu, godāju un atbalstu viņus Jēzus Kristus Vārdā, āmen.